



Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 2. Desumpta ex cap. 3. lib. Prophetæ Danielis, in quo describitur
Ananiæ & Sociorum ejus constantia, supplicium, mira conservatio &
canticum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

tuo est, non vides. Proinde voluisse Sacerdotibus indicare: peccata hominum Mundo servientium, etsi gravia sint, festucas tamen dici posse, si comparentur cum delictis Sacerdotum Ministrorum Dei. Zachariæ 2. profitetur Deus, de Sacerdotibus suis loquens: *qui tetigerit vos, tangit pupillam oculi mei.* Quò positò, & suppositò necesse est sequi: etiam levissimum delictum à Sacerdote commissum adæquare, aut transgredi peccatum grave sæcularis personæ: constat enim minimum etiam pulvisculum aut luti glebulam plus officere pupillæ oculi, quàm magna quantitas luti officiat corpori hominis. Hæc omnia piò maternæ curæ & sollicitudinis oculò intuens Ecclesia, in ipsa etiam collatione primæ tonsuræ Orat. ad Sponsum suum: *presta quasumus omnipotens Deus, ut hi famuli tui, quorum hodiè comas capitum pro amore divino deposuimus, in tua directione perpetuo maneant, & eos sine macula in sempiternum custodias.* Inter omnia autem ad obtinendam & conservandam in Sacerdote puritatem, non postremum dixeris, remedium esse moderatam in cibo & potu abstinenciam, Danielis & Sociorum eius exemplò hic probatam, quos constat eò pulchriores & puriores evasisse, quò fuerint abstinencia magis dediti. Est quidem nonnullos Sacerdotes reperire, qui instar statuæ Nabuchodonosoris (cujus figuram describit citatum caput 2.) olim caput aureum deferabant, pectus & brachia argentea, dum primò Sacerdotii sui tempore nitebant divinæ charitatis & innocentie puritate. Erat ipsis venter ferreus, & tibiæ æræ, dum ad omnes carnalium tentationum impetus instat ferri & æris se probaverant inflexibiles. Verùm proh dolor! in maturiori ætate ob ipsam cibo & potu immoderantiam eò jam devenère, ut parvulus etiam tentationis lapillus eorum pedes fictiles comminuat, prosternens quidquid de auro & argento nitebat in illis, utique hos inter non eris Lector Christiane?

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 3. lib. Prophete Danielis, in quo describitur Anania & Sociorum ejus, constantia, supplicium, mira conservatio & canticum.

N. 405. Considera: **N**ON tantùm corpora trium puerorum, quæ regius furor tradiderat voraci flammæ, intra parvum temporis spatium consumenda, Divinitus mansisse illæsa, sed nec eorum vesti-

vestibus quidquam damni illatum esse: adeò, ut testetur citatum caput: & non tetigit eos omnino ignis. Petrus Dam. historiam hanc subtili indagine expendens, fornaci Babylonicæ solitudinem comparat: eò quòd illa hominem non tantum mundet, bonis vestiatur cogitationibus, & puris affectionibus impleat. Hoc clarissimè perspectum habens S. Bernardus epist. de vit. solit. ait: *Cæli & cella habitatio grata, quia sicut cælum & cella videntur habere aliquam cognationem nominis, sic & pietatis: à celando enim Cælum & cella nomen habere videntur, & quòd celatur in Cælis, hoc est in cellis, & quòd geritur in cellis, hoc est in Cælis.* Nulla unquam inter creatas animas, puro homini infusa, adeò ab omni peccati & concupiscentiæ labe immunis existit, & tot cœlestibus Donis repleta vixit Matre Virgine Mariâ: at quis nescit: eam solitudini tam sedulo studuisse, ut de ea asserat S. Ambros. solam semper in penetrabilibus fuisse, quam nemo videret, solus Angelus reperiret. *Sola sine comite, sola sine teste.* Abraham Mundo natus, ut posteris omnibus exemplo conservandæ Innocentiæ & puritatis esset, non poterat huic fini, à Divina Providentia intento, deservire aliter, quam ut egressus de terra & cognatione sua in solitudine vitam ageret, à turbis semotam, prout S. Chrysost. homil. 33. in genesim verbis istis declarat scribens: *venit in solitudinem ad locum, ubi prius fuit Tabernaculum ejus, ad locum Altaris, quod fecit ibi in Principio, & invocavit Nomen Domini Dei sui.* Contra Prophetam regium infernalis furor plurimos suscitaverat inimicos, qui ei die noctuque insidias struebant: quibus cognitâ ille duplicabat preces, anxius bellator exclamans: *intende ad deprecationem meam, libera me à persecutibus me!* at quâ tandem viâ se à talibus insidiis expedivit? en! illam declarat Psalmô 140. cantans: *Singulariter sum ego, donec transeam.* In quem locum S. Chrysost. asserit: *liberatur à malis, purus ab illorum congressione, & tanquam solus habitans, quòd quidem est maximum Genus virtutis.* Parâ viâ insidias à Dracone sibi structas effugit mulier Apocalyptica, dum fugit in solitudinem. Quin imò ipse Salvator vanæ gloriæ umbram fugiturus, fugit in montem solus, & cœlestis Sponsus Sponsam suam ab omni labe puram servaturus eam ad nullum aliud, quam solitudinis incundæ iter invitat, dicens: *veni columba mea. In foraminibus petra, in caverna macerie, in locis videlicet ab hominum consortio sejunctis.* Videntur hæc verba altissimè suis cordibus infixisse purioris sanctiorisque vitæ aman-

amantissimi Monachi, quibus non suffecerat, relictò forensi strepitu ad Monasteria confluisse, sed nec ipsa patiebantur Monasteria extrui, sæculari tumultui propinquiora: hinc Landebertus noster: cùm ei locus gratuitâ donatione ad ædificandem offerretur cænobium, S. Hermelandum ablegavit, visurum: an locus ille foret quietus? hujus enim defectu oblatum recusaret donum, eò quòd vita ordinis summam exigeret quietudinem. Hioc S. Adricus, cùm suum Monasterium populari strepitu inquietari cerneret, ipsum transtulit, in loco, quieti fovendæ magis apto, illud reædificans. S. quoque Carolomannus in Monasterio Soractensi versatus, cùm a francica Nobilitate, suum Principem invisenti inquietior redderetur, locum mutavit, aliò discedens. Nec est, cur tales viros incusemus melancholici humoris: cùm cernamus quotidie, etiam viros sæculo & hominum consortio deditos; quando eis obvenerint negotia gravioris momenti tractanda, secessum quærere, turbas vitare, tumultusque forenses fugere. Quid ergo agunt illi, qui difficillimo, & summè serio æternæ salutis negotio vacare volunt? agant hæc, quod magnus ille egit Arsenius, qui cùm diuturnò tempore inter aulicos rumores vivens, se Deo vivere non posse intellexisset, in solitudinem se contulit, utque solus solum salutis suæ negotium ibi sedulò tractaret, Archiepiscopum se invisentem rogavit: *ut quocunque loco audiret esse Arsenium, illuc ulterius non accederet.* abitum quoque minatus, si frequentior ad se fieret accessus. Ruffinus apud Rosv. lib. 3. n. 190. neque hanc sæculi hominumque fugam in cella tantùm sibi familiarem habuit Arsenius, sed in ipso etiam Templo: *nam quotiescunque idem in Ecclesiam cum aliis Patribus venisset, post columnam sedebat, ne aut ipse alterius, aut alter illius faciem aspicere posset.* unde distractionis nasceretur occasio. Sed quid tanterum virorum exempla tibi in sequelam propono Christiane Lector, quorum Sanctitas admiranda potius, quàm imitanda videtur, quando tibi præstò sunt exempla illorum, qui remotiores fuerant à sanctitate, quàm Cælum à terra, & quos ad virtutis meliorisque vitæ studium, solus hominum respectus permovit. Ethnicos intelligo Philosophos, qui credidère, homines per solitudinem etiam in Deos mutari posse, prout testatur Seneca Epist. 74. dicens: *amplectendum est otium, quod inter Deos agitur, quòd Deos facit: sed forte conquereris, virtutem abscondi? nulla virtus latet, & latuisse non ipsius damnum est.* Hæc Philosophia, tua sit doctrina Christiane Lector,

Lector, ut eâ in praxim deductâ, ab omni concupiscentiâ igne cum tribus pueris fias illæsus, experturus in solitudine mille solatia, per Angelum custodem tibi de cœlo instar roris mittenda,

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 4. & 5. Propheta Danielis, in quibus describitur Nabuchodonosoris somnium de arbore excisa, Danielis explicatio. Balthasaris ominosa inter epulas scriptura.

Considera: **P**ER maximam illam arborem, in somno Nabuchodono- N. 406.
 fori objectam, sub cuius umbra ab æstu sese defende-
 rant bestiæ, non ineptè intelligi Principes, Magnates & divites Mun-
 di, qui alios Potentiâ, Divitiis & Majestate excellunt, & sub quorum
 gratiâ & favore securos ab omni æstu adversantis fortunæ se vivere
 putant multi mortalium. Verùm ò inanem talium spem! nam eâ-
 dem falce, quâ ejusmodi arbores succiduntur, omnis quoque spes &
 auxilium succiditur: adeò, ut quidquid ipsis viventibus felicitatis posse-
 derant, eisdem morientibus commoriatur. Filius prodigus perditis
 omnibus rebûs, quas paterna è domo tulerat, spem tamen non
 omnem perdidit, quando incidit in civem, divitiis prævalentem,
 ratus: se illius patrociniò sat benè victurum. Sed hem! vix ipsemet
 Herus sentire famem cæperat, exclamare illicò debuit servus miser:
hic fame pereo! in hunc ergo locum optime ait S. Chrysost. Serm. 1.
hic fame perit, ubi famis remedia querit. Ita sane omnis fiducia in ho-
 minibus posita hæderæ illi simillima est, quæ unâ noctæ nata, alterâ
 autem denata, Prophetam æstu tortum omnî destituit auxiliò: cum
 econtra spes confisa Deo nunquam confusa sit. *Qui confidunt in Do-
 mino sicut mons Sion, non commovebitur in æternum.* Psal. 124. de hoc non
 dubius Jonathas aggressurus Philistæos dixit 1. Reg. 14. *non est Domi-
 no difficile salvare vel in paucis vel in multis.* De hoc certissimus Job, affli-
 ctus corpore, orbatus liberis, derisus ab amicis, ab uxore mille præ-
 bris oneratus, & tandem ab omnibus desertus exclamavit c. 13. *etiam-
 si occiderit me, in eum sperabo.* Wenceslaus Bohemiæ Rex, cum profliga-
 tò exercitu & fractis viribus captivus ipse teneretur, rogatus: quò
 esset animò? reposuit: nunquam fuisse se meliori, enim verò cum
 humanis vallaretur præsidiis, se nunquam Dei meminisse; his autem
 Zzz. omni